

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 9. Ljubljana, 1. septembra 1910. XVIII. tečaj.

Pesem polharjev.

Hajd, samóstrine čez ramo,
v gozd hitimo mi.
Kogar listja šum že plaši,
naj doma tiči!

Kaj plašljivec v temni noči
v gozdu bo iskal?
Dračje pod nogo mu počí,
pa bo drgetal.

Nam pa, kadar polh mikasti,
klesti bukov sad,
sproži glasno zmet se v pasti,
stisne ga za vrat:

Nam to sladka je zabava,
želja in radost.
Oj, veliko le priženi
polhov v past nam, gozd!

Mokriški.

Za praznik angelov varihov.

Svojim angelom je zapovedal zavoljo tebe, da te varujejo na vseh tvojih potih. Ps. 90, 11.

Ze naslov našega mladinskega lista zahteva, da večkrat kaj izpregovorimo o angelih. Saj je nauk o angelih tako zelo lep, tolažljiv in koristen!

Posebno lepo nam je načrtan nauk o angelih v svetopisemskih besedah: Svojim angelom je zapovedal zavoljo tebe, da te varujejo na vseh tvojih potih. Razdrobimo in ogledjmo si ga nekoliko natančneje, saj je v tem stavku jako pomembna vsaka beseda.

Svojim angelom je zapovedal... Sicer je vsaka stvar, tudi najmanjša, božja last; vsi smo njegovi, vsi mu moramo služiti. Pa angeli so še posebej služabniki božji, ki v nešteti množicah obdajajo njegov prestol v božjem kraljestvu. Čim imenitnejši pa je gospod, tem imenitnejši so njegovi služabniki. Zato so angeli najimenitnejši, ker so služabniki najvišjega Gospoda. In glej, ti božji služabniki so tudi naši služabniki.

Svojim angelom je zapovedal... Angeli so že po svoji naravi najimenitnejše in najvišje stvari božje. Bog jih je ustvaril v veliki popolnosti. Samo Marija, prečista Devica, jih po posebni milosti božji še nadkriljuje. Veličastni so angeli po svojem razumu in po svoji sveti in močni volji. Glej, kako imenitnega spremljevalca imaš vedno poleg sebe! Eden izmed onih srečnih, ki v nebeški radosti služijo Bogu, služi in streže tudi tebi! Saj je rekel Jezus sam, da njih (otrôk) angeli vedno gledajo obličje nebeškega Očeta.

Zakaj pač pravi sveto pismo: angelom in ne angèlu? Cerkevni učeniki nas v tem poučijo tako-le: Vsak človek ima svojega angela variha, pa tudi vsaka dežela, župnija, občina itd. ter vsa katoliška Cerkev ima svojega posebnega angela zaščitnika. Torej so tudi ti angeli, ki jim je izročeno splošno varstvo, naši varihi; smemo reči, da angeli varihi naših staršev, bratov in sester, naših duhovnikov itd. so tudi kolikortoliko naši varihi.

Svojim angelom je zapovedal ... O, s kolikim zaupanjem nas mora navdajati ta svetopisemska beseda: **z a p o v e d a l!** Zapovedal je najvišji Gospod; torej morajo poslušati in natanko storiti, kar jim je ukazal. Zapovedal je tako dobrim duhovom, tako svetim služabnikom, ki torej **h o č e j o** natanko in zvesto izpolnjevati njegove ukaze. Kako veselo je za nas to zagotovilo!

Svojim angelom je zapovedal **zavoljo tebe** ... Angeli so naši dobri in zvesti varihi ne le zato, ker jim je njih Gospod zapovedal, ampak tudi zato, ker nas **s a m i l j u b i j o**. Prav zato, ker nas ima ljubi Bog tako zelo rad, nas imajo zelo radi tudi angeli; želijo nas privedi do enake sreče, kakor jo imajo sami v nebeškem blaženstvu. Če pa nas ima Bog tako zelo rad in nas tako zelo ljubijo njegovi služabniki, ali bomo mar mi tako zelo nespametni, da bi zanemarili sami sebe in izgrešili svoj veličastni namen, ki Bog hoče, da ga dosežemo s pomočjo njegovih angelov? Ali bi mogel biti kdo izmed nas tako nehvaležen, da bi se ne zmenil za svojega angela variha ali ga celo žalil?

Svojim angelom je zapovedal **zavoljo tebe, da te varujejo** ... Angeli imajo sveto nalogo, skrbeti za to, da v varstvo jim izročeni ljudje dosežejo svoj namen — časno in večno srečo, torej odvracati od njih vse, kar bi jim moglo škodovati na duši in na telesu, nasprotno pa jim **naklanjati to, kar pospešuje** dušno lepoto in telesno zdravje.

Svojim angelom je zapovedal **zavoljo tebe, da te varujejo po vseh tvojih potih**. Precej v začetku življenja odkaže dobrotljivi Oče nebeški vsakemu otroku posebnega angela variha, ki ga čuva in vodi potem ves čas njegovega življenja; čuje pri njegovi zibelki, spremlja prve njegove detinske stopinje; je poleg njega v šolski dobi, ga ne zapusti, ko odraste v mladeniča, mladenko, ko stopi v moško dobo; šteje tudi še zadnje počasne stopinje onemoglega starčka ter mu stoji na strani ob ločitvi s sveta. To nam prav lepo kaže naša slika: poleg angela na eni strani dva otročiča, na drugi strani pa umirajoč starček.

Pa ne le v raznih dobah našega življenja, marveč tudi v raznovrstnih okoliščinah in dogodkih nam je vedno ob strani naš angel varih: v sreči in nesreči, v veselju in žalosti, v zdravju in bolezni, pri delu in v počitku, v družini in samotni, doma in na tujem, po-

dnevi in ponoči, v vsakem stanu, na vsakem kraju, v vsaki službi, ob vsakem vremenu, pri molitvi in službi božji — na vseh potih, varnih ali nevarnih, dobrih ali slabih!

Oj, spominaj se tudi ti svojega dobrega angela varuha po vseh svojih potih!

Kmečka pesem.

Oj hiša z modrim pasom,
oj hiša sred vasi,
oj hiša z modrim pasom,
pozdravljena mi ti!

In tam nad modrim pasom
je sveti Florijan;
ob njem pa sveti Kozma
in sveti Damijan.

A v hiši z modrim pasom
mi mamica sedi;
pozdravljena mi stokrat,
oj draga mati ti!

Bogumil Gorenjko.

Detetu.

Le zapri oko nedolžno,
dete drago, in zaspil!
Tvoji mamici skrbeči
zdaj na delo se mudi.

Saj nikjer ti nisi sámó —
saj pri tebi dan in noč
angelček stoji krilati,
v tvoje čisto srce zroč.

On ti zlatih sanj bo vdahnil,
vlil ti v dušo sladki mir.
Čuval te, da zlo najmanje
ne zadene te nikjer.

Mokriški.

Lenčica in Ožbalt.

Povest. Spisal Julij Slapšák.

Do dolgem času je prišla ubogega ribiča drobna Lenčica zopet enkrat v šolo. Radost se je brala na njenem obličju, ko je prestopila šolski prag; oh, saj je tako rada hodila v šolo! Pa tudi neka otožnost ji je sevala raz njeni upadli; blede ličeci, iz njenih mlkih, nedolžnih očesec. „Sirotko, pač si morala biti hudo bolna!“ je vzkliknila sama záse gospodična učiteljica, sočutno in usmiljeno, ko je zagledala nje izhujšani, drobni obrazek.

Seveda, kakšno vreme pa je bilo takrat in kako nenadoma se je bilo izpremenilo! Čez noč je nastala iz mile in tople jeseni ostra, mrzla zima. Včeraj še solnčen dan, topel in mehak kakor v maju, da je martinček: priskakal iz groblje in se solnčil ter plezal po zidu, danes pa je že brila ledena burja; in kadar je potihnila, je kar curkoma lil debel, težek dež, vmes pa so naletavale prve snežinke. — In Lenčica, slabotno dekletce, večkrat lačno kot sito, je bila takrat borno, le za silo oblečena. Kaj čuda torej, da je podleglo njeno rahlo telesce, ki ni bilo kos nenadni in nenavadno ostri vremenski izpremembi. Prehladila se je bila namreč tedaj Lenčica tako zelo, da je morala v postelj. In umreti bi morala, da je ni čuvala tako materinsko, da ji ni stregla tako skrbno nje dobra sestra — matere sirotka ni imela več! In ko je bila tako zelo bolna, glajje, tudi takrat ni pozabila na šolo, tako rada se je učila in hodila v šolo! V postelji, na smrt bolna, je večkrat tožila: „Oh, da še nisem zdrava in moram biti še vedno v postelji; kako rada bi že šla v šolo!“ Potem pa je sklenila svoji drobni ročici, uprla oči na križ ter prosila in vzdihovala: „O Jezušček moj, daj, da kmalu ozdravim in bom mogla zopet iti v šolo!“ Angelčku varihu pa, katerega podoba je visela na steni nad njeno posteljo, je naročevala proseče in zaupljivo: „O ljubi angelček varih, prosi še ti Jezuščka pa Mamko božjo, da kmalu okrevam in bom mogla zopet hoditi v šolo.“

Po dolgem času pa je vendar Lenčica okrevala in danes je prišla zopet v šolo. Radost se ji bere na njenem obličju, pa tudi neka otožnost ji seva raz upadli, blede ličeci, iz njenih milih, nedolžnih očesec.

Ko je stopila gospodična učiteljica v šolo, je dahnila radost srca prijazen smehlaj dekletcu na ličeci in ustna so se ji zazibala, kakor da bi šepetala: „O, dolgo se že nisva videli, dobra moja učiteljica; ali jaz sem mislila na vas tudi v boleznih; zakaj rada vas imam kakor svojo sestrico doma, ali kakor sem ljubila svojo mater, ki počiva že dve leti v grobu.“ Čuteča in usmiljena učiteljica pa se je prestrašila, ko je zagledala Lenčice obrazek, ves izhujšan in droben . . .

Pri molitvi pred poukom je sklenila Lenčica drobni ročici, milo gledala na sveti križ in prisrčno molila. Nato pa je mirno stopila pred gospodično učiteljico ter uljudno opravičila zamujene poldni. A tista radost, ki se je prej družila z otožnostjo, ji sedaj popolnoma izgine z drobnega obrazka. Da, čisto otožna in žalostna postane naenkrat Lenčica, ter gleda gospodično učiteljico s tistimi otožnimi, milimi očesci, proseče in zaupljivo, kakor da pričakuje pomoči od nje, kakor da ji hoče zaupati neko skrivnost, a beseda ji ne gre z ustnic.

Modra učiteljica je poznala otroško dušo kot malokdo. Vedela je dobro, da nekaj teži drobno srcece male deklice; da ji hoče Lenčica nekaj razodeti, nekaj zaupati, kar pa ji ne gre z ustnic. Poboža jo tedaj ljubeče kot dobra mati, ji pogleda sočutno v oči ter ji reče: „Kazođeni, ljubó bíte: kaj imaš na srcu, ča si tako žalostna in pobita?“

Zdaj se Lenčica ohrabri. Pokaže z roko doli v zadnjo klop na Hudetovega Ožbalta, ki je pri tej priči začel kar grdo gledati, pa nekaj momljati in z nogami mencati, ter reče: „Oh, oni-le Hudetov Ožbalt, ki je tako hud in močan, mi ne da miru po poti in luča kamenje v me. Prosila sem ga, naj miruje, a ni odnehal; celo zagrozil mi je, da me bo še nagnal s kamenjem, ko pojdemo iz šole. Oh, in tega se jaz tako bojim!“

Tako je izpovedala Lenčica med jokom, jecljaje. Skoro vsako besedo je morala skrbna in modra učiteljica izvabiti iz nje. Videti je bilo, kako težko dene Lenčici, da mora tožiti . . .

Preko srca dobre učiteljice gre vprašanje: Ali more kdo to drobno, nežno stvarco, komaj okreva-jočo, žaliti ali ji kaj žalega storiti? Ali je prav slišala?

S solzami v očeh ponovi Lenčica na učiteljičin poziv zatožbo. Ožbalt je še vedno gledal v tla ter nekaj momljal in mencial v klopi . . .

Ožbalt na poti v šolo.

Učiteljica zagleda zdajci krvavečo buško na Lenčini glavi: „Jeli to od kamena?“ vpraša. Lenčica prikima ter pristavi: „Pa Ožbalt je rekel, da ga ni vrgel zanalašč.“

Zdajci vstane gospodična učiteljica. Obraz se ji zresni. Videti je užaljena v dno duše. Pogleda doli v zadnjo klop. Na Hudetovem Ožbaltu ji zastane pogled, srp in mrk, v srce prodirajoč, da ga je kar zazebló in pretreslo.

V prvi osuplosti Ožbalt prebledi in si ne upa besedice ziniti. Toda kmalu se zopet ohrabri, pre-

drzno pogleda učiteljici v obraz ter reče: „To ni res! Jaz ne lučam v Lenčico kamenja!“ In ko to izreče, obrne pogled zopet v klop in molče pričakuje, kaj bo. A dobro je vedel, dobro je čutil, da ga gospodična učiteljica še vedno opazuje s krvavečim srcem. In tega Ožbalt ni mogel prenesti. „Naj se zgodi, kar se hoče,“ si misli hudobnež, pogleda zdaj na Lenčico, ki je stala tam pred klopmi in si brisala s predpasnikom oči, se posmehne prisiljeno in hinavsko ter zatrdi znova: „To ni res, jaz ne lučam v Lenčico, kamenja; ampak nekaj drugega je res; ona, ona meče kamenje; v mene ga meče prav zares!“ . . .

To je bilo za predobro učiteljico preveč!

„Molči, paglavec, dokler ti ne velim govoriti!“ zavpije srdito nad njim. Bila je uverjena, da se hoče Ožbalt izmazati iz zadrege tudi danes, kakor vedno, po stari svoji pretkanosti: tožnika obdolžiti pregrehe, ki se njemu očita. Se mu je že moralo kdaj posrečiti, da se je opral na ta način, da še vedno tako dela; a danes ga ne bo rešila nobena taka grda in hudobna zvijačnost in prekanjenost, to stoji, kakor pribito! . . .

Milo se je storilo odkritosrčni Lenčici, in solze žalosti zaradi hudobnega součenca so ji kar oblivale blede in upadli ličeci. In hudo ji je bilo pri srcu: oh, morda je pa le kdo v šoli, ki bi utegnil dvomiti o resničnosti njene izpovedi, o njeni popolni nedolžnosti, in bi menil, da je morda le tudi ona vsaj nekoliko kriva; oh, morda misli celo gospodična učiteljica tako!

Učiteljica je vedela, kaj se godi zdaj v Lenčični duši, kake misli delajo žalost njenemu srcu; zato je hotela, da obstane, da izprijeni Hudetov Ožbalt, ki je bil pri tujih ljudeh v izreji in ves zanemarjen, sam obstane in prizna krivico. Pokliče ga torej k sebi ter mu naglo zastavi vprašanje: „Ožbalt, pokaži takoj, s katero roko si lučal kamenje?“

Na tako vprašanje Ožbalt ni bil pripravljen. Vroče mu je prihajalo in v prvem trenutku je bil ves zmešan. Naglo je bilo treba pokazati roko, s katero je lučal kamenje. Pogleda tedaj na roki. Katero naj pokaže? Krivi sta pač obe, to dobro ve, a pokazati

mu je samo eno. Že je hotel dvigniti levico, češ, s to se manj vrže, bo torej tudi manjša kazen. A zdaj se šele spomni, da ne sme pokazati nobene roke, ako se noče izdati sam in sam priznati zločina. — Potisne torej levico, ki jo je bil že nekoliko privzdignil, krepko dol ob hlačnici ter se odreže glasno, da bi zadušil notranji nemir: „I, kako naj pokažem roko, s katero sem lučal kamenje, ko pa nisem lučal kamenja!“

O, ko bi se pri nas doma kaj takega pripetilo, in bi vedeli oče o meni tako dobro, da sem kriv, kakor učiteljica o Ožbaltu, o, nič ne bi premišljali, ampak kar segli bi po brezovko in mi pošteno odmerili zasluženo plačilo. V tem trenutku smo tudi mi šolarji mislili: „Zdaj-le bo, kar bo!“ In jaz sem sam pri sebi modroval: „Zdaj pa mora treščiti in tudi bo treščilo!“

A še ni treščilo, kakor sem modroval sam pri sebi jaz, se še ni zgodilo, kakor so pričakovali vsi drugi! Kaj pa je storila naša blaga učiteljica?

Nekaj časa je molče stala ter žalostno pogledovala zdaj Ožbalta, zdaj Lenčico in nas. Strme smo gledali na resno gospodično učiteljico in komaj smo si upali sopsti; tiho je bilo v šoli kakor v grobu. Ta tišina in ta molk sta še name vplivala tako čudovito, da mi je začelo srce bolj naglo utripati in tako krepko je bilo, da sem utrip prav dobro slišal.

Zdajci pokaže resna in žalostna učiteljica gor na steno, na sveti križ ter reče resno, žalostno: „Poglejte Jezusa na križu!“

Pogledali smo vsi na Jezusa, ki je visel razpet na križu, in zatrepetala so nam srca in skoro strah nas je bilo... Lenčica je iznova zajokala na glas ter si brisala s predpasnikom oči; Ožbalt pa je zopet gledal v tla in uprt bi imel pogled vedno dol, ko bi smel.

„Poglejte Jezusa na križu!“ reče iznova učiteljica žalostno, z vso resnobo. Po kratkem premolku pa vzklikne z izpremenjenim, tresočim se glasom, kazaje na sveti križ: „Glejte, Jezus je videl, da ste metali kamenje!“ ...

Vse je strmelo in osuplo gledalo na križ, na trpečega Kristusa, ki je videl kamenjanje . . .

„Jezus je videl, da ste metali kamenje“, je ponovila sama zase Lenčica. Zdaj se še-le zave, kaj te besede pomenijo . . . „Jojmene, kaj res misli gospodična, da sem tudi jaz metala kamenje?“ . . . Deklici zakrvavi srce v prebridki boli ob tej misli ter se prestraši tako močno, da se ji kar črno stori pred očmi; z obema rokama se je morala oprijeti klopi, sicer bi omahnila in padla na tla. Odprla je tedaj Lenčica usta, da bi povedala še enkrat resnico, a usta so ji ostala odprta, besede pa ni bilo iz njih; le nekak nerazumljiv zamolkel glas začudenja in strahu se je začul. Kar trda je začela postajati sirotka in gledala je debelo in prestrašeno, kakor da je obsojena na vislice . . .

Učiteljica vidi, kaj se godi z Lenčico. Ni se mogla več premagovati. Solze ji zaigrajo v očeh. „Lenčica, moja ljuba Lenčica!“ ji zakliče z ljubečim materinskim glasom, jo boža po objokanih licih ter ji zre ljubezni polno in tako zaupljivo v mile njene oči, da je deklica kmalu zopet zaihtela na ves glas in potok solz se ji je ulil po bledih licih. In ko se je izjokala, ji je odleglo . . .

Zdaj sklene Lenčica drobni ročici, pogleda zapupno in proseče na Kristusa, ki je visel razpet na križu, in nekaj kakor vroča prošnja, goreča molitev se ji zaziblje na ustnih. Potem pa prime gospodično učiteljico, ki jo je še vedno božala, za roko ter ji pogleda vprašujoče v oči. Ta pogled je vpraševal, ta pogled je klical: „Gospodična, rekli ste: Jezus je videl, da ste metali kamenje. Ali res mislite, da sem tudi jaz metala?“ — Toda ni si upala tega vprašati tudi z besedo. In stori se ji milo pri srcu; pa vendar povzdigne srce in ročici proti nebesom rer izreče otožno skoro v joku, toda nežno in milo te-le besede, ki so ji kakor iz srca privrele: „Oh, gospodična, saj me je tudi Jezus videl, da nisem metala kamenja!“ — — —

Jaz sem takrat zaihtel. Pa da bi nihče ne videl mojih solz, sem naglo potegnil z rokavom preko oči. A

Lenčica zopet srečna . . .

opazil sem tedaj, da imajo tudi drugi učenci solzne oči, celo Ožbalt, zatoženec se je brisal . . .

Gospodična učiteljica poljubi nedolžnega angelca, drobno Lenčico, na čelo in ji reče: „Da, da, Lenčica, Jezus je videl, da nisi metala kamenja.“

Lenčica je zdaj od veselja zajokala . . .

Ožbaltovo trdo in zakrknjeno srce je bilo v tem hipu popolnoma omehčano. Priznal je sam, da je edino on metal kamenje; z obema rokama je vrgel več kamenov. Na vprašanje: zakaj? — je odgovoril: „Zato, ker se je Lenčica tako bala, da je kar bežala. — Ampak v Lenčico bi nikdar ne vrgel kamena,“ je zardil. „Tisti, ki ji je naredil buško, je res le po nesreči priletel na glavo.“

To zadnje ni bilo kaj verjetno, to je čutil sam. O, lažnivcu se ne verjame, četudi resnico govori?

Da bi tolažil na vse strani, je rekel tako; „Kar sem zdaj povedal, je čista resnica. Ampak če ne verjamete, poslej se ne boste mogli prepričati o tem; zakaj jaz ne primem nobenega kamena več v roke. da bi ga zalučil bodisi zares ali za šalo n: v Lenčico ne v koga drugega.“ In ko je to izrekel, je zaihtel na ves glas . . .

Gospodična učiteljica je rekla: „Glejte, otroci, Ožbalt je priznal svojo pregreho, solze njegove govorijo dosti jasno, da jo tudi obžaluje; njegove besede pak pričajo, da je danes trdo sklenil, kaj takega več ne storiti. Upanje je torej, da se poboljša. V nebesih je, kakor se bere v sv. pismu, večje veselje nad enim krivičnikom, ki se izpreobrne, kakor nad devetindevetdeset pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo. Trdno nado imam, da nam bo delal poslej Ožbalt veliko veselje.“

Kakor Lenčica tako se je zdaj tudi Ožbalt od veselja solzil. Ne zaradi tega, ker se mu je pošteno zazluzena ostra kazen na prošnjo blage Lenčice znižala skoro na nič, ampak ker vidi, da se mu je odprla z današnjim dnem doba lepše in boljše bodočnosti . . .

Moji prijatelji.

Kdo so moji prijatelji? Kakšni so? Veliko jih je, zlasti med mladino se mi jih ne manjka. Tonček me ima rad; Jožek želi biti vedno pri meni; Rudolfu je dolgčas, če me ne vidi; Jerica je vesela, samo če grem mimo hiše . . . Kdo bi vam vse naštel?

In zakaj jih imam rad, zakaj so to moji prijatelji? Zato ker so zares ljubki, nedolžni, nepokvarjeni, preprosti otroci. Če ne verjamete, pa berite to-le, kar vam bom o njih povedal.

I.

Slivnikov Tonček še ni poizkusil dosti sveta. Svoje sosede pozna prav dobro, teto pozna pa najbolj — tisto Rezo z Gore, ki mu vselej kaj dobrega prinese.

Tudi mene pozna prav dobro. Kako sva se že seznanila?

„Čigav pa si?“

„Slivnikov.“

„Kako ti je pa ime?“

„Tonček.“

„Ali si kaj priden?“

„Ne vem.“

„Ali znaš kaj moliti?“

„Znam.“

Pove mi še, kaj zna, in zato mu dam podobico sv. Antona z Jezusčkom v naročju. Ta je bil namreč njegov krstni patron. In od tistega časa sem je Tonček moj prijatelj in mi vse zaupa. Kadar grem mimo hiše, vselej mi pove kaj novega. Vseh njegovih novic vam ne bom pravil; dovolj je, če izveste samo eno.

Pri Goričanu, Slivnikovem sosedu, so mama pestovali nekaj tednov staro Ančko. Tonček je bil ravno pri sosedovih, kar zagleda mene, da grem proti hiši. Tedaj pa kar hitro domov!

Komaj pridem mimo hiše, mi že Tonček pove, kaj je danes videl.

„Pri Goričanu imajo pa tako Ančko, da nima nič rok in nič nog.“

Da si ne boste ubijali mladih glavic z vprašanjem, kakšna bi bila taka Ančka, vam povem, da je Tonček videl Ančko, ko je bila povita v povojih. — —

II.

Dolenčeva Franica in Jugovičeva Rezika sta letos ravno v tistem letu, ko je treba prestopiti šolski prag. Ni mi treba praviti, da je ena bolj pridna kot druga. Kako zna že Rezika brati! Franica pa bere malo slabše, pa zato piše tem lepše. V krščanskem nauku ima tudi vsaka svojo enojko.

„Kaj ste pa danes delali v šoli?“ vprašam enkrat obe deklici, ko sta šli iz šole domov.

„Brali smo,“ pove Franica.

„Pri k' smo brali,“ dostavi hitro tovarišica.

„Ali si bila danes pridna v šoli?“

„Obe sva bili pridni. Še nikoli nisem stala v kotu, pa zaprta tudi nisem bila; pa Rezika ravnotako ne.“

„Le tako pridna ostani, pa ti tudi, Rezika!“ Pa hočem oditi.

„Eni otroci pa niso nič pridni, prav nič ne ubogajo v šoli,“ pridene k moji pohvali zgovorna Rezika. „Tolikrat jim rečejo gospodična, naj pri vejici malo počakajo, po vseeno kar naprej berejo.“

Sedaj se pa vname med Reziko in Franico majhen prepirček zaradi besede „gospodična“. Ni bilo sicer hudega; no, pa čemu ju opravičevati, saj vam lahko vse povem.

„Učiteljica jim rečejo — naj počakajo — ne pa gospodična,“ popravi Franica prejšnjo govornico.

„Gospodična so, učiteljica pa ne.“

„Učiteljica so, saj so naša mama rekli, da učiteljica uče otroke v šoli, gospodične so pa take, ki nič ne delajo.“

To pojasnilo je bilo vseč tudi Franici, in prepir je bil srečno končan: Franica in Rezika sta ostali taki prijateljici kot poprej. In to je tudi prav.

O drugih mojih prijateljih pa morda pozneje kaj.

I. E. Bogomil.

Jesen.

Jesen prišla
je z jabolki
dišečimi
v naš tihi dol.

Oj, ti jesen,
res mila si
nam majka ti,
predobrih rók!

Če kmalu boš
od nas odšla —
le jabolka
nam pústi vsa!

Bogumil Gorenjko.

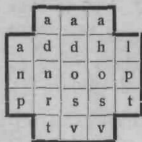
Kratkočasnici.

1. **Lev in koza.** Lev opazi kozo, ki je plezala po strmi pečini smukaje svežo travo, ter ji reče, naj gre raje dol na livado, kjer je v obilici sladke trave. Koza pa pomiga z brado in mu reče: „Ha, ha! glej ga, glej, kako bi rad poleg salate še pečenko!“

2. **Janček in Pepček.** Janček vpraša Pepčka: „Pokaži na zemljevidu, kje teče Sava?“ — Pepček gleda na desno, gleda na levo, tiplje tuintam, dokler ga Janček ne vpraša, česa neki išče? Pepček reče: „Iščem, kje je mokro.“

Naloga.

(Priobčil Cid. Em. Nafr.)

Sestavite te črke v predalčkih v besede, ki naj značijo: 1. del sobe, 2. bolezen, 3. visoko zgradbo — ter jih napišite takó, da se bodo enako čitale v vodoravnih in navpičnih vrstah.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“.)

Na kateri reči je sladkor najslajši?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki)